

Sygn. akt II K 1700/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Muszka

Protokolant Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r.

sprawy **M. C.**

córki K. i M. z domu B.

urodzonej w dniu (...) w D.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 26 września 2012 roku w J., woj. (...) przywłaszczyła sobie powierzone jej mienie w postaci pieniędzy w kwocie 1903, 89 zł, w ten sposób, że będąc zatrudniona w (...) Oddział w J. na stanowisku doradcy klienta, wykonując obowiązki zawodowe bez zgody i wiedzy klienta S. E. (1) rozwiązała lokatę terminową .a 'następnie wypłaciła środki z tej lokaty w gotówce dokumentem KW-691, przywłaszczając sobie powierzone :jej pieniądze w łącznej kwocie 1903,89 zł, czym działała na szkodę S. E. (1) i (...) z/s w G.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 K.K.

2. w okresie od 15 listopada 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku w J., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, przywłaszczyła sobie powierzone::jej pieniądze w łącznej kwocie 44 400 zł, w ten sposób, że będąc zatrudniona w (...) Oddział w J. na stanowisku doradcy klienta, wykonując obowiązki zawodowe bez zgody i wiedzy klienta T. D. dokonała przelewu środków pieniężnych z jego rachunku (...)..na rachunek (...), po czym z rachunku (...) klienta dokonała przelewu zewnętrznego na jej--prywatny rachunek w Banku (...) o numerze (...), przywłaszczając sobie ~ powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie 44 400 zł, czym działała na szkodę T. D. i (...) z/s w G.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 KK w zw z art. 12 KK

3. w okresie od 07 października 2013 roku do 10 lutego 2014 roku w J., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, przywłaszczyła sobie powierzone::jej pieniądze w łącznej kwocie 20 400 zł, w ten sposób, że będąc zatrudniona w (...) Oddział w J. na stanowisku doradcy klienta, wykonując obowiązki zawodowe bez=zgody i wiedzy klienta J. S. dokonała przelewu środków pieniężnych z jego rachunku (...) na rachunek (...), po czym z rachunku (...) klienta dokonała przelewu zewnętrznego na jej prywatny rachunek w Banku (...) o numerze (...), przywłaszczając sobie powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie 20 400 zł, czym działała na szkodę J. S. i (...) z/s w G.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 KK w zw. z art. 12 KK

I. oskarżoną **M. C.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku, tj. występków z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k., przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw w zrozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w związku z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej **M. C.** warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **M. C.** obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: S. E. (1) kwoty 1.903,89 złotych, T. D. kwoty 44.400 złotych oraz J. S. kwoty 20.400 złotych;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżoną **M. C.** do kontynuowania wykonywania stałej pracy zarobkowej;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną **M. C.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1700/14

UZASADNIENIE

M. C. pracowała w (...) oddziale (...) na stanowisku doradcy klienta.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. C. k. 183,

W dniu 26 września 2012 r. M. C. wykonując obowiązki służbowe, bez wiedzy i zgody klienta S. E. (1) rozwiązała lokatę terminową o wartości 1903,89 złotych, którą założył 18 maja 2012 r. w kwocie 1900 złotych. Zgodnie z treścią §1 powyższej umowy, (...) zobowiązał się do przechowywania na zlecenie posiadacza rachunku lokaty w kwocie 1900 złotych oraz do jej zwrotu wraz z należnymi odsetkami. Uzyskane w ten sposób środki wypłaciła sobie w gotówce, sporządzając na tą okoliczność dokument KW (...). O zdarzeniu powiadomił (...) S. E. (1), gdy zamierzył przedłużyć czas przechowywania lokaty.

dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. C. k. 183, zeznania świadka M. N. k. 73-74, k. 141-143, zeznania świadka S. E. (1) k. 98 zeznania świadka P. B. k. 116-117, zeznania świadka W. G. k. 120-121, wykaz transakcji k. 8-16, umowa lokaty terminowej k. 17, protokół oględzin k. 131-132,

W okresie od 7 października 2013 r. do 10 lutego 2014 r. M. C. wykonując obowiązki zawodowe doradcy klienta (...) bez wiedzy i zgody członka (...) -u J. S., w krótkich odstępach czasu, wykonując z góry powzięty zamiar, wykorzystując brak rozeznania J. S. w wysokości zgromadzonych środków i osiągniętych z tego tytułu dochodów, przywłaszczała sobie powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie 20.400 złotych w ten sposób, że przelała te środki z rachunku członka (...) na rachunek (...) po czym dokonała ich przelewu zewnętrznego na swój prywatny rachunek w Banku (...)

dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. C. k. 183, zeznania świadka M. N. k. 73-74, k. 141-143, zeznania świadka P. B. k. 116-117, zeznania świadka W. G. k. 120-121, zeznania świadka J. S. k. 149-153 wykaz operacji k. 21-23, rejestr wprowadzonych przelewów k. 24-28 historia transakcji k. 119, protokół oględzin k. 131-132,

W okresie od 15 listopada 2012 r. do 17 grudnia 2013 r. r. M. C. wykonując obowiązki zawodowe doradcy klienta (...) bez wiedzy i zgody członka (...) -u T. D., w krótkich odstępach czasu, wykonując z góry powzięty zamiar, wykorzystując brak rozeznania T. D. w wysokości zgromadzonych środków i osiągniętych z tego tytułu dochodów oraz jego pełne zaufanie do pracowników (...), przywłaszczała sobie powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie 44.400 złotych w ten sposób, że przelała te środki z rachunku członka T. D. (...) na rachunek(...) po czym dokonała ich przelewu zewnętrznego na swój prywatny rachunek w Banku (...)

dowód: wyjaśnienia oskarżonej M. C. k. 183, zeznania świadka M. N. k. 73-74, k. 141-143, zeznania świadka T. D. k. 83-84, k. 162-163, zeznania świadka P. B. k. 116-117, zeznania świadka W. G. k. 120-121, wykaz operacji k. 29-43, rejestr wprowadzonych przelewów k. 44-55, umowa o prowadzenie rachunku lokaty k. 88 - 91, historia transakcji k. 119, protokół oględzin k. 131-132,

M. C. nie była w przeszłości karana sądownie.

dowód: dane o karalności k. 174-175

Oskarżona M. C. przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że popełniła je w związku z trudną sytuacją majątkową po rozstaniu z mężem. Z informacji od komornika dowiedziała się, że jej mieszkanie jest zadłużone na kwotę około 20.000 złotych i ma zostać zlicytowane. W związku z pracą w firmie (...) postanowiła likwidować lokaty członków. Likwidując je korzystała z nadanych jej uprawnień. Zorientowała się, że osoby których lokaty likwidowała nie zorientowały się. Podniosła, że nie posiadała zdolności kredytowej, nie mogła zaciągnąć kredytu. Na utrzymaniu posiadała dziewięcioletnią córkę. Składając kolejne wyjaśnienia uzgodniła z Prokuratorem warunki dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335§1 kpk.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonej M. C. zasługiwały na przydanie im waloru wiarygodności, pozostając w zgodzie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków M. N., T. D., S. E. (1), P. B., W. G. i J. S. oraz zgromadzonych w toku postępowania dokumentów. Mając na uwadze wzajemną zgodność zgromadzonego materiału dowodowego oraz brak dowodów przeciwnych, Sąd poczynił na jego podstawie ustalenia stanu faktycznego. Załączone do aktu oskarżenia dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Mogły zatem stanowić wiarygodny dowód w sprawie, żadna ze stron ich nie kwestionowała.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżona swoim zachowaniem polegającym na przywłaszczeniu powierzonych jej w związku z wykonywaniem obowiązków doradcy klienta środków finansowych, stanowiących własność pokrzywdzonych S. E. (1), T. D. i J. S. wyczerpała trzykrotnie znamiona czynu z art. 284§2 kk.

Treść zawartych przez pokrzywdzonych umów wskazywała, iż przekazane (...) środki finansowe w chwili czynu, w dalszym ciągu stanowiły własność wpłacających je członków (...). Obowiązkiem (...) było natomiast zwrot tych środków po upływie umówionego okresu. Wynika to z treści §1 umów zawartych z członkami (...). Mając to na uwadze Sąd podzielił pogląd Prokuratora, zgodnie z którym za bezpośrednio pokrzywdzonych przedmiotowymi czynami uznał on zarówno (...) z s. w G. jak i T. D., S. E. (1) i J. S..

Zważywszy na popełnienie drugiego i trzeciego z przypisanych oskarżonej czynów w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru Sąd podzielił stanowisko Prokuratora, iż winny one nadto zostać zakwalifikowane, stosownie do treści art. 12 kk jako dwa czyny.

Oskarżona była w pełni świadoma, iż bezprawnie dysponuje stanowiącym własność pokrzywdzonych środkami, które w związku z zajmowanym stanowiskiem zostały jej powierzone. Oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, chcąc przywłaszczyć powierzone jej środki finansowe.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo - podmiotowych leżących w granicach czynu zarzucanego oskarżonej Sąd przyjął, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Za przyjęciem wskazanego stopnia społecznej szkodliwości przemawiał fakt, iż oskarżona w cyniczny sposób naruszyła zaufanie, jakim osoby w podeszłym wieku darzyły instytucję finansową przechowującą ich środki finansowe. Osoby w wieku pokrzywdzonych często są osobami już nieporadnymi życiowo, dotkniętymi dolegliwościami zdrowotnymi związanymi z wiekiem. Postępowanie osób reprezentujących instytucje finansowe wobec takich pokrzywdzonych winno zatem cechować się szczególną troską o ich interesy. Osoby w podeszłym wieku wielokrotnie nie są bowiem już w stanie samodzielnie sprawdzić wiarygodności podawanych przez osoby trzecie informacji. Sytuacja ta nie może w społeczeństwie prowadzić do cynicznego wykorzystywania ograniczeń związanych z wiekiem dla poprawy własnej sytuacji przez pracowników instytucji finansowych. Należy w tym miejscu zauważyć, iż osoby w podeszłym wieku zazwyczaj utrzymują się z bardzo skromnych dochodów. Pozbawienie ich zaufania do występujących w obrocie publicznym instytucji finansowych

wprost prowadzi do sytuacji, w której będą przechowywać środki finansowe w miejscu zamieszkania, co niesie za sobą oczywiste zagrożenie co najmniej dla ich mienia.

Jako okoliczność łagodzącą w stosunku oskarżonej Sąd uznał fakt, iż przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz złożyła wyjaśnienia i wyraziła zgodę na złożenie wniosku w trybie art. 335§1 kpk.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż pomimo posiadania zadłużenia w kwocie, jak wskazała oskarżona, około 20.000 złotych, nie poprzestała ona na przywłaszczeniu środków niezbędnych do spłaty posiadanego zadłużenia, przywłaszczając kwotę łącznie przekraczającą przeszło trzykrotnie wysokość zobowiązania.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonej, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec niej będzie kara jednego roku pozbawienia wolności. Z całą pewnością tak wymierzona kara nie będzie nadmierną dolegliwością dla oskarżonej, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, mieści się ona mimo wszystko w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony mając na uwadze postępowanie oskarżonej, wyrażoną przez nią skruchę, Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonej jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że zachodzą okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem M. C. Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim fakt, iż oskarżona w przeszłości nie była karana. Można wobec niej zatem postawić pozytywną prognozę, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie popełni ona, mając świadomość konsekwencji prawnych, ponownie przestępstwa. Zachodzą więc podstawy do uznania, że dla osiągnięcia celów kary wystarczające będzie orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd uznał, mając na względzie długi okres przez który oskarżona popełniała przypisane jej przestępstwa, iż zasadnym będzie wyznaczenie czteroletniego okresu próby. Orzeczenie takiej kary z całą pewnością odniesie efekt wychowawczy i zapobiegawczy,

Stosownie do złożonego przez Prokuratora wniosku w trybie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w całości poprzez zapłatę na rzecz S. E. (1) kwoty 1903,89 złotych, T. D. kwoty 44.400 złotych oraz J. S. kwoty 20.400 złotych. Sąd zważył, iż wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzonych nie była przez strony kwestionowana, wynikając wprost ze zgromadzonej w aktach postępowania dokumentacji. Dla zapewnienia wykonania nałożonego na oskarżoną obowiązku, mając przy tym na względzie, iż źródło dochodu powstrzyma w przyszłości oskarżoną od popełnienia podobnych przestępstw, Sąd zobowiązał ją do kontynuowania wykonywania stałej pracy zarobkowej.

Zwalniając, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k oskarżoną od ponoszenia kosztów procesu, a obciążając nimi Skarb Państwa, Sąd miał na uwadze stosunkowo niewysoką kwotę dochodów oskarżonej, które w połączeniu z obowiązkiem naprawy wyrządzonej szkody, spowodowałyby, iż uiszczenie kosztów i opłat byłoby dla oskarżonej i jej rodziny zbyt uciążliwe.